

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **I. M.**, nar., státní příslušnost ..., t.č. bytem, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Plzeň, Jabloňského 604/7, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky ze dne 26.11.2012, kdy o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl žalovaný tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. O žalobě žalobce krajský soud rozhodl rozsudkem č.j. 41Az 20/2012 – 23 dne 3.4.2013, a to tak, že žalobu zamítl a o nákladech řízení pak rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.

NSS rozsudkem č.j. 2Azs 9/2013 – 55 ze dne 16.8.2013 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3.4.2013, č.j. 41Az 20/2012 – 23 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku podstatné pro nové rozhodnutí krajským soudem ve věci je stanovisko NSS, že není také pravdou, že by se krajský soud či žalovaný pokoušeli navodit představu, že stěžovatelovy potíže jsou spojeny toliko s tím, že dlužil peníze členům náboženského společenství. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal výpovědi stěžovatele a z těchto skutkových zjištění vycházel; jednoznačně zde uvedl, že důvodem potíží stěžovatele se členy náboženského společenství byla snaha těchto členů donutit ho bezplatně vykonávat pracovní činnost. Krajský soud vycházel ze zjištění žalovaného, rovněž však z toho, co uvedl stěžovatel v žalobě. Zde stěžovatel uvedl, že měl potíže s osobami, kterým dluží peníze. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že vycházel z toho, co stěžovatel sám uvedl.

V odůvodnění pak dále uvedeno, že stěžovatel tvrdil, že původci jeho pronásledování byly soukromé osoby, přičemž stát původu mu nebyl schopen poskytnout efektivní pomoc. V problematice vyhrožování ze strany soukromé osoby odkázal NSS např. na svůj rozsudek ze dne 10.3.2004, č.j. 3Azs 22/2004 – 48, z něhož se podává, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny*“. Obdobně se touto problematikou NSS zabýval též v rozsudku ze dne 27.8.2003, č.j. 4Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18.12.2013, č.j. 6Azs 45/2003 – 49. Krajský soud tuto otázku posoudil zcela v intencích judikatury NSS. Stěžovatel tvrdil, že v řízení před žalovaným nebyla dostatečně prokázána možnost domoci se ochrany před nezákonným jednáním soukromých osob u ukrajinských státních orgánů. Této námitce ovšem nelze přisvědčit, neboť ve správním spise je založena Informace MZV ze dne 19.1.2010, která se danou problematikou zabývá. Pokud nyní stěžovatel tvrdil, že tuto zprávu nepovažuje za nezávislou, nelze než konstatovat, že jde o tvrzení, které neuplatnil ani v řízení před žalovaným ani před krajským soudem ač tak učinit mohl; z toho důvodu se jím NSS podle § 109 odst. 5 s.r.s. nemohl zabývat. Stěžovatel namítal i to, že si žalovaný měl opatřit další zprávy z jiných zdrojů ohledně postavení náboženského společenství *Subotníci* a jeho propojení na orgány policie. NSS má nicméně za to, že opatření těchto informací bylo nadbytečné, neboť ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatel neměl s náboženským společenstvím potíže z důvodů náboženských, nýbrž jakožto se soukromou osobou; jeho potíže byly tedy ryze osobního rázu. Ve správním řízení pak stěžovatel ani ničeho konkrétního netvrdil o propojení náboženského společenství s policií; jeho úvahy zůstaly na úrovni domněnek a spekulací, ač břemen tvrzení azylově relevantních důvodů leželo především na něm (viz např. rozsudek NSS ze dne 16.9.2005, č.j. 6Azs 224/2004 – 73). Na tomto místě lze odkázat i na závěry uvedené v rozsudku jmenovaného soudu ze dne 21.7.2005, č.j. 3Azs 303/2004 – 79, dle kterého „*absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazováno zjištěními správním orgánem jinak získanými (...). Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu*“. V kasační stížnosti pak stěžovatel otázku propojení náboženského společenství s policií podrobněji rozvedl; tyto argumenty ale považuje NSS za spekulativní a účelové, a to právě pro způsob, jakým byly uplatněny. Obdobně NSS nazírá i na stížnostní tvrzení, že stěžovatel, jakožto osoba, která si znepřátelila

vlivnou sektu na ..., tvoří součást sociální skupiny osob, které mají ve své vlasti shodné potíže. Uvedenou námitku je třeba navíc vyhodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s.ř.s., neboť stěžovatel v žalobě ničeho netvrdil o tom, že by byl pronásledován pro příslušnost k určité sociální skupině podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ač tak bezesporu učinit mohl. Stejně tak se zdejší soud nemohl zabývat námitkami týkajícími se čl. 4 odst. 4 a čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice, neboť se opět jedná o námitky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s.ř.s.

Konečně stěžovatel nesouhlasil se závěry krajského soudu, kterými odůvodnil názor, že u stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu. Závěry krajského soudu považuje stěžovatel za nelogické. Tvrdí, že prokázání vážné újmy ve smyslu § 14 a) zákona o azylu není podmíněno tím, aby jeho potíže pokračovaly i po odchodu ze země původu v zemi, v níž žádá o udělení mezinárodní ochrany. S tímto názorem NSS souhlasí. Je třeba připomenout, že stěžovatel v žalobě tvrdil, že má velké obavy z návratu do vlasti, neboť by byl vystaven stejnému teroru, kterému byl vystaven v době odchodu, a že policie a ostatní orgány státní správy mu nebudou schopny zajistit bezproblémový návrat a ochranu. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel neuváděl skutečnosti, které by odpovídaly § 14 a) odst. 2 zákona o azylu (aniž by ovšem tento závěr jakkoliv blíže rozvedl) a doplnil, že stěžovateli obavy pokládá ze přehnané, neboť po celou dobu, co se nachází na území ČR, ho ze země původu nikdo nekontaktoval a nevyhrožoval mu, ani ho fyzicky nenapadl. Posledně vyslovený závěr krajského soudu nelze akceptovat, neboť svědčí o nepochopení institutu doplňkové ochrany a jeho účelu. NSS již v rozsudku ze dne 3.3.2004, č.j. 2Az 12/2004 – 40 (publikovaném pod č. 260/2004 Sb. NSS uvedl, že „podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a překážky vycestování podle ust. § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ust. § 12 tohoto zákona je vázána na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase“ (tento právní názor je plně použitelný i přesto, že právní úprava překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu byla s účinností od 1.9.2006 nahrazena institutem doplňkové ochrany podle § 14 a) tohoto zákona, při zachování stávající podstaty tohoto institutu – viz rozsudek NSS ze dne 26.7.2007, č.j. 2Azs 30/2007 – 69). Z uvedeného je zřejmé, že naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany se váže k okamžiku návratu do vlasti a skutečností, které mohou v souvislosti s tím nastat; není tedy rozhodující, co činily, resp. nečinily osoby, kterých se stěžovatel obává v době jeho pobytu mimo zemi původu.

NSS uvedl, že krajský soud byl povinen vyhodnotit skutková tvrzení stěžovatele výlučně ve vztahu k tomu, zda pro případ jeho návratu do vlasti představují skutečné, aktuální nebezpečí vážné újmy, ve smyslu § 14 a) odst. 2 zákona o azylu, a zda tedy jsou naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) tohoto zákona. Krajský soud v tomto směru pochybil, neboť při hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany přihlížel i ke skutečnostem, které se nevážají k době možného návratu žadatele o mezinárodní ochranu, nýbrž k době jeho pobývání na území ČR a ve vztahu k tomu, co se na území ČR (ne) odehrálo. I když stěžovatel spojuje své obavy do minulosti i do budoucnosti se stejnými skutečnostmi, nelze takto nepřipustně zaměňovat či směšovat podmínky pro udělení azylu

podle § 12 a pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu a jejich odlišné časové ukotvení.

NSS pak ještě odkázal na rozsudek ze dne 16.9.2008, č.j. 3Azs 48/2008 – 57, z něhož se podává, že „*nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu*“). Jinak řečeno, soukromé osoby mohou být původci jak pronásledování (§ 12 zákona o azylu), tak vážné újmy (§ 14a) zákona o azylu). Citovaný rozsudek pak dále dodává, že „*pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestního jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup*“. Současně ovšem platí, že ustálená judikatura NSS k § 14 a) zákona o azylu (viz. např. rozsudek ze dne 13.3.2009, č.j. 5Azs 28/2008 – 68, publikovaný pod 1849/2009 Sb., NSS) je vyhrazena pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení jeho života a zdraví.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně uvažil v otázce možného naplnění podmínek pro přiznání doplňkové ochrany stěžovatele způsobem, který z hlediska zákona neobstojí, NSS naznal, že je naplněn kasační důvod ve smyslu k § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Proto mu nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Pokud jde o skutkový stav věci, žalobce samotný v pohovoru uvedl, že poprvé do ČR přicestoval v roce 2000. Po třech měsících se vrátil zpět na a začal si vyřizovat dokumenty pro nové vízum. Opětovně sem přicestoval na jaře roku 2001, pracoval v Nase občas vracel, na podzim roku 2001 se tam oženil. Po svatbě s ním do ČR přijela i manželka, která začala pracovat ve stejné firmě jako on. Na se oba vrátili v roce 2005. Česká firma si tam založila pobočku, ve které žalobce i s manželkou pracovali. Protože tato ukrajinská firma měla postupně čím dál méně zakázek, v září roku 2006 jí žalobce opustil a odjel do města ..., kde v té době žila manželka. Začal prodávat na tržnici, obchodoval s auty. V roce 2008 si s manželkou opět požádali o česká víza. Protože vízum dostala pouze manželka, zůstali na Ve stejném roce si v bance vzali úvěr na rekonstrukci bytu. Začala však ekonomická krize, tržnice přestávaly fungovat. Jmenovaný pak dostal od kolegy nabídku, že může za úplatu roznášet knihy nějaké náboženské skupiny. Protože peníze potřeboval, šel se do sídla skupiny podívat. Šlo o náboženskou skupinu „Subotníci“. Na začátku roku 2009 začal pro ně roznášet literaturu, dělal to asi 5 měsíců. Žádnou smlouvu s církví neměl, měsíčně ale dle smlouvy dostával 2000 hřiven. Protože knih dostával k rozdáni hodně, všechny je nestačil rozdat, část jich vyhazoval. Členové uvedené skupiny na to přišli, ukázali mu i fotografie s knihami v koši. Po žalobci požadovali, aby za trest pro ně tři měsíce rozdával zdarma. S tím ale žalobce nesouhlasil, potřeboval peníze pro rodinu a na splácení úvěru. Od církve odešel a jako dříve prodával na tržnici a obchodoval s auty. Stále však za ním docházeli členové církve, požadovali, aby si vše ještě rozmyslel. Asi po třech měsících mu sdělili, že mu dali pokutu 10 000 hřiven, kterou si musí u nich odpracovat. Na konci léta roku 2009 se z důvodu neustálých výhrůžek žalobce rozhodl jít na policii. Chtěl podat trestní oznámení, policisté ho však nepřijali, žádali po žalobci, aby uvedl do oznámení jména konkrétních osob, žalobce

toho ale nebyl schopen, protože uvedené lidi jménem neznal. Čtyři dny poté byl žalobce zbit třemi neznámými lidmi. Domníval se, že jde o běžnou loupež, nic mu však nevzali. Když se po dvou týdnech vrátil k prodeji na tržnici, přišel za ním nějaký muž s dotazem, jak se mu líbilo, že jde jen o začátek. Má plnit své sliby a ať jej nenapadne se obracet na policii. Vyhrožoval mu i zapálením zboží na tržnici. Jmenovaného tehdy napadlo, že policisté jsou se členy církve spojeni a proto mu nepomohou. Výhrůžky se neustále opakovaly, za žalobcem chodili členové církve v průměru jednou za dva týdny nebo jednou za měsíc. Na konci roku 2009 žalobce obdržel pozvání k soudnímu jednání do ČR. Měl se zúčastnit soudního řízení v případě svého obvinění. Jednalo se asi o 6 let starý případ, kde se v žalobce dostal s kamarády na diskotéce do sporu se skinheady, později vyšlo najevo, že jde o policisty. Žalobce byl nejdříve 4 a půl měsíce ve vazbě, pak byl propuštěn na kauci. Obdržel vízum s platností na dva dny a 3.12.2009 odjel do ČR. Soud ho zprostil viny. Na ...se ale již nevrátil. Na radu kamarádů zůstal v ČR, slibovali mu vyřízení víza. Ve vlasti mu navíc vyhrožovali, chtěl získat čas, aby se tam situace uklidnila. Asi po půl roce za žalobcem přijela i manželka. Na ... se žalobce již nevrátil a pokud jde o mezinárodní ochranu, řekl, že o ni požádal proto, že na se nemůže vrátit a v ČR nemá už žádný pobyt. Na mu hrozí nebezpečí, vyhrožovali i jeho rodině. Řekl, že na se ztrácejí lidé, netvrdil, že za to mohou ti, co mu vyhrožovali, moc o tom ale nepochybuje. Dále uvedl, že se domnívá, že by neměl možnost se na obrátit o nějakou pomoc. Jednou to již zkusil a nevyšlo mu to. Nebydlí ve velkém městě, vždy by ho poslali na „jeho“ policejní oddělení. Měl myšlenku na prodej bytu a odstěhování se, byt byl ale zastaven v bance, takže prodat nešel. Po přestěhování naby neměla rodina kde bydlet. Navíc si myslí, že jím zmíněná náboženská skupina „...“ působí na celé, takže by ho všude našli. Až později pochopil, do čeho se zapletl.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, ten rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobci zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., kdy dle tohoto zákonného ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a).

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště

Z rozsudku NSS č.j. 2Azs 9/2013 – 55 ze dne 16.8.2013 bylo zjištěno, že bylo řádně zjištěno a správně odůvodněno správním orgánem ale i krajským soudem, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. NSS rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3.4.2013, č.j. 41Az 20/2012 – 23 zrušil z důvodu, že

Krajský soud v Brně se v odůvodnění rozsudku řádně nevypořádal, zda v případě žalobce nebyly důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) zákona č. 325/1999 Sb.

Dle tohoto zákonného ustanovení doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobu bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR

Soud uvádí, že napadené rozhodnutí vydané žalovaným dne 26.11.2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobce jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu žalovaný dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi a vyhodnotil všechna tvrzení žalobce a vyvodil z nich správné skutkové závěry. K dispozici měl, jak vyplývá ze správního spisu a je uvedeno také v odůvodnění rozhodnutí žalovaného Zprávu USA o dodržování lidských práv na za rok 2011 z 24.5.2012 či Informace MZV ČR, č.j. ze dne 19.1.2010. Z uvedených zpráv vyplývá, že dle ukrajinského práva se může osoba, jejíž práva byla narušena, domáhat ochrany před soukromými osobami u státních orgánů. Jak plyne z výpovědi samotného žalobce, ten se v jednom případě na místní policii obrátil, protože však nevěděl jména osob, které mu vyhrožují a těch, kdo ho fyzicky napadli a policisté po něm chtěli jména konkrétních osob, žádná ochrana ze strany policie mu nebyla poskytnuta a řízení bylo zastaveno. Žalobce však nebyl v uvedeném postupu důsledný, pokud se, jak tvrdil, domnívá, že mu vyhrožovali příslušníci náboženského uskupení „....“, měl možnost se bezpochyby obrátit na nadřízený policejní orgán nebo případně na jiné státní orgány, případně na ombudsmana apod. Z výpovědi žalobce plyne, že na sám neměl žádné problémy se státními orgány a proto není důvodné předpokládat, že státní orgány by žadateli odmítly záměrně pomoc poskytnout. Pronásledování soukromými osobami tedy nelze z výše uvedených důvodů přičítat státu. Žalobce tedy nesplňuje předpoklady pro udělení doplňkové ochrany, neboť tvrzení pronásledování soukromými osobami nelze vyhodnotit jako skutečné nebezpečí vážné újmy, které by mu po návratu do země původu hrozilo. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil také aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu, tak situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu na, přičemž bylo zjištěno ze zpráv založených ve správním spise, že na území neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14 a) odst. 2 písm. c) zákona o azylu a

že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu v jiném státě po návratu na nejsou žádným způsobem postihováni.

Bylo tedy jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce nebyly ani naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) zákona o azylu a soud tedy uzavírá, že žalovaný rozhodl správně, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu zamítl.

Protože žaloba žalobce byla posouzena tak, že důvodná není, v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ji soud zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, žalovanému správnímu orgánu, který naopak ve věci úspěšný byl, náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. října 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová